

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1221/2022
01.02.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., као правног следбеника ББ, бивше из ..., чији је пуномоћник Гордана Михаиловић, адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Катарина Вуловић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора о поклону, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9357/19 од 08.09.2021. године, исправљеној решењем истог суда Гж 9357/19 од 15.10.2021. године, у седници одржаној дана 01.02.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9357/19 од 08.09.2021. године, исправљене решењем истог суда Гж 9357/19 од 15.10.2021. године, у потврђујућем делу (став први изреке).

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 5430/16 од 06.09.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да су родитељи тужиле, пок. ГГ, бивши из ..., и пок. ББ, бивша из ..., за време трајања њихове брачне заједнице заједничким радом стекли право заједничке својине на имовини коју представља пословни простор за који није утврђена делатност – локали број ..., ..., ... и ... од 181 м2, број посебног дела ..., у ... број ..., у приземљу објекта број 1, на кат. парцели .../... КО ..., лист непокретности ..., што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци преда у посед, ослобођен од лица и ствари, наведени пословни простор. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужене да суд прекине поступак у овој правној ствари до правноснажног окончања поступка који се води пред Другим основним судом у Београду у предмету П 25058/12. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 388.310,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9357/19 од 08.09.2021. године, исправљеној решењем истог суда Гж 9357/19 од 15.10.2021. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом

изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима другом, трећем и четвртом изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене правноснажне пресуде у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију тужене.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није основана.

Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, па ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на које се неосновано указује у ревизији којима се понављају наводи који су истицани у жалби против првостепене пресуде, које је другостепени суд правилно оценио као неосноване и за ту оцену дао јасне и довољне разлоге, које овај суд у свему прихвата.

Према утврђеном чињеничном стању, родитељи тужиле ГГ и ББ су били у браку од 13.01.1957. године до 25.10.2005. године (када је отац тужиле преминуо). Живели су и радили у ... од шездесетих година прошлог века и добро зарађивали (отац тужиле обављајући различите послове, а мајка тужиле радећи као ...). Остварили су и ... држављанство, између осталог, по основу пријављеног заједничког пребивалишта у тој земљи (... на ...), на адреси (отац тужиле од 1989. године до 2005. године, а мајка тужиле од 1981. године до 2004. године). Поред тога, остваривали су заједно права из здравственог осигурања. Пореску обавезу су измиривали сходно свом брачном статусу. Отац тужиле је током боравака у ... живео у домаћинству са мајком тужиле (на адреси на којој су били пријављени), док су у Србији имали различита пријављена пребивалишта. Отац тужиле је био у дугогодишњој емотивној вези са туженом (са којом је живео током боравака у ...). Током трајања заједнице живота родитеља тужиле, средствима стеченим радом, на име њеног оца купљен је од продавца „... – ...“ ДД предметни пословни простор (ближе описан у ставу првом изреке другостепене одлуке) за уговорену цену од 4.214.350,00 динара, са уговореним роком изградње 30.04.1991. године (уговор о купопродаји закључен 03.09.1990. године). Поред тога, по међусобном споразуму, родитељи тужиле су вршили заједничка улагања (уговор о инвестирању из 1998. године и претварању пословног простора у операциони центар у којем су обоје означени као инвеститори). Уговором о поклону овереним под Ов .../... (чији датум закључења није читљив) ГГ је предметни пословни простор (који чини једну целину састављену од четири локала), поклонио туженој, као своју ванкњижну својину. За закључење овог уговора није имао сагласност супруге.

Решењем Другог општинског суда у Београду О 2723/06 од 13.09.2006. године, допуњеним решењем истог суда О 2047/06 од 26.07.2006. године, расправљана је заоставштина пок. ГГ и за наследнике оглашени супруга ББ и ћерка АА са уделима од по 1/2 идеална дела, а као накнадно пронађена имовина оставиоца, између осталог је наведено право својине на локалима бр. ..., ..., ... и ... од 181 м², број пословног дела ..., у ... број ... у приземљу објекта број 1, на кат. парцели .../... КО На основу наведеног решења, његова супруга и ћерка укњижиле су се као власнице предметних локала у катастру непокретности са уделима 1/2 дела. У току поступка, првобитна тужилца ББ је преминула (20.08.2014. године). Правноснажним решењем о наслеђивању Основног суда у Новом Саду О 5057/14 од 21.01.2015. године, њена ћерка АА оглашена је за јединог законског наследника и правног следбеника.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да предметни локали представљају заједничку имовину супружника ГГ и ББ, родитеља тужилце, стечену током трајања њихове заједнице живота у браку на основу одредбе члана 171. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“, број 18/05 ... 6/15), која је започела закључењем њиховог брака, а престала смрћу једног од супружника, те да је вођење одвојених живота, без прекида економске заједнице, био резултат њиховог споразума, јер су они и даље, по међусобном споразуму, вршили заједничка улагања (што потврђује уговор о инвестирању из 1998. године и претварања пословног простора у операциони центар у којем се као инвеститори наведени брачни пар ...), остварили право на држављанство ..., између осталог, и по основу пријављеног заједничког места становања у тој земљи, остваривали права из здравственог осигурања, измиривали пореске обавезе сходно свом брачном статусу, што указује да је постојала заједница живота какву има у виду наведена законска одредба.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилна је одлука нижестепених судова да су предметни локали стечени током трајања брачне заједнице родитеља тужилце, сада пок. ГГ и пок. ББ, њиховим заједничким радом те да представљају њихову заједничку својину сходно одредби члана 171. став 1. Породичног закона.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“, број 18/05 ... 6/15) којим је прописано да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину.

Између родитеља тужилце је од заснивања њиховог брака 1957.године па до смрти једног од њих 2005.године постојала заједница живота и рада у ... где је био центар њиховог породичног живота, укључујући и њихову кћерку (где су имали заједничко домаћинство, пријављено пребивалиште на истој адреси и где су остварили држављанство, радили и стицали приходе, остваривали права из здравственог осигурања, плаћали порез, вршили улагања), током које су њиховим заједничким радом стечени предметни локали (1991.године) због чега она представља њихову заједничку имовину.

Неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права јер су приликом одлучивања нижестепени судови правилно оценили да чињеница постојања

емотивне везе оца тужиље са туженом и њихов живот у истој непокретности у ... не представља сметњу за његов брачни живот са супругом са којом је у ... живео у истом домаћинству и имао економску заједницу. У том смислу су без утицаја ревизијски наводи о томе да није доказано постојање заједнице живота и рада родитеља тужиље у време стицања предметних непокретности, јер је терет доказивања супротног био на туженој.

Нису основани ревизијски наводи да су нижестепени судови поступали по недозвољеној тужби јер се тужбеним захтевом не тражи утврђења права својине тужиље, већ утврђење чињеница везано за трећа лица – родитеље тужиље. Осим тога, нису основани ни ревизијски наводи да за истицање таквог захтев тужиља нема активну легитимацију, јер је тужбени захтев о којем је одлучено нижестепеним пресудама поставила претходна тужиља, након чије смрти је тужиља као њена кћерка наставила поступак у овој правној ствари.

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић